

Το ρουσφέτι ποτέ δεν πεθαίνει...

Η ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΗ εφαρμογή σειράς ρυθμίσεων στο χώρο της δημόσιας διοίκησης, που έχουν στόχο την καλύτερη εξυπηρέτηση του πολίτη, φέρνουν πάλη στην επικαιρότητα την ανάγκη εκσυγχρονισμού και αποτελεσματικότητας της δημόσιας διοίκησης. Κανείς δεν αμφισβητεί την προσπάθεια που καταβάλλει το υπουργείο Προεδρίας να αλλάξει τη δομή και τη λειτουργία της, αλλά είναι εξαιρετικά δύσκολο να πεισθεί και ο πλέον ευκολόπιστος πολίτης αυτής της χώρας, για τα αποτελέσματα αυτών των αλλαγών, όταν:

— Η δημόσια διοίκηση εξακολουθεί να παραμένει δέσμη των κομματικών επιλογών της κυβερνητικής εξουσίας.

Του
Ηλία
Γεωργιάκη

— Οι προσλήψεις ημετέρων είναι ένα φαινόμενο που δεν εκλείπει, παρά τις κυβερνητικές δεσμεύσεις για πάγωμα των διορισμών και μείωση των δημοσίων ελλειμμάτων.

— Οι εκδικητικές μετακινήσεις και μεταθέσεις χιλιάδων υπαλλήλων — με καθαρά κομματικά κριτήρια — έχουν καταρακάσει την αξιοπιστία

των κυβερνώντων περί αξιοκρατίας και διαφάνειας.

— Οι φουσκωμένοι λογαριασμοί σε τιμολόγια δημοσίων επιχειρήσεων και οργανισμών (π.χ. ΕΥΔΑΠ) έρχονται να επιδεινώσουν την άποψη ότι το κράτος όχι μόνο δεν σέβεται τον πολίτη, αλλά τον εκδικείται με οποιονδήποτε τρόπο.

— Οι διαπιστώσεις των ελεγκτών δημόσιας διοίκησης για πλήρη διάλυση οργανισμών αλλά και για σειρά παρανομιών στη λειτουργία υγειονομικών επιτροπών σε νομαρχίες κ.ά., παραμένουν ατέλει διαπιστώσεις. Θα αναφέρουμε την περίπτωση του ΟΔΔΥ με την απόσυρση των παλαιάς τεχνολογίας αυτοκινήτων. Το πόρισμα των ελεγκτών αναφερόταν σε εντυπωσιακές κομπίνες, αλλά ακόμη και σήμερα δεν υπάρχει καμία αλλαγή.

Σωστή δομή

— Οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο εξακολουθούν να θεωρούνται ως υπεύθυνοι για την κακή και αναποτελεσματική λειτουργία της δημόσιας διοίκησης κ.ά.

Με τις προωθούμενες αλλαγές είναι ακατόρθωτο να επιτευχθούν οι στόχοι που θα αλλάξουν τη λειτουργία της δημόσιας διοίκησης: σωστή δομή και διάρθρωση των δημοσίων υπηρεσιών, αποκέντρωση, αναβάθμιση του ανθρώπινου δυναμικού, κατάργηση του ρουσφετιού και των πελατειακών σχέσεων.

Αρκεί μόνο να αναφερθεί, σαν παράδειγμα, το μέτρο που θα ισχύσει από τον Αύγουστο και θα δίνεται η ευχέρεια στον κάθε πολίτη να έχει πρόσβαση στους δημόσιους οργανισμούς για να πληροφορηθεί την πορεία της αίτησης που υποβλήθηκε για τηλεφωνική σύνδεση ή για τη χορήγηση δανείου. Το ερώτημα που τίθεται είναι, το πώς είναι δυνατόν να επιτευχθεί η εμπέδωση του κλίματος εμπιστοσύνης μεταξύ κράτους και πολιτών όταν θα εξακολουθούν να υπάρχουν οι γνωστοί, πλάγιοι, τρόποι για να γίνει μία τηλεφωνική σύνδεση, μεταφορά τηλεφώνου κ.ά.

Στα χαρτιά

Αν δεν αλλάξει η νοοτροπία των κυβερνώντων, δεν απαγκιστρωθεί η δημόσια διοίκηση από τον κομματικό έλεγχο, δεν σταματήσουν οι πελατειακές σχέσεις, τα ρουσφέτια και οι εξυπηρέτησεις, πολύ φοβόμαστε ότι οι νόμοι, οι αποφάσεις και οι εγκύκλιοι του υπουργού Προεδρίας θα μείνουν στα χαρτιά.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Πυρηνικοί κίνδυνοι

Μεγάλη απειλή για τον άνθρωπο και το περιβάλλον οι πυρηνικοί σταθμοί και τα απόβλητά τους

ΠΕΝΤΕ χρόνια έχουν περάσει από την καταστροφή του πυρηνικού εργοστασίου στο Chernobyl. Κι όλα δείχνουν ότι η επόμενη δεκαετία θα είναι περίοδος σημαντικών εξελίξεων που θα δαύνουν μάλλον αρνητικά παρά θετικά στην πορεία της χρήσης της πυρηνικής ενέργειας. Εκείνο όμως που ενδιαφέρει είναι πως, σε τελική ανάλυση, η ανθρωπότητα θα δώσει μάλλον χαμένη παρά κερδισμένη.

Δημοσκόπηση που έκανα πριν το ατύχημα στο Chernobyl με φοιτητές μου στο Φυσικό Τμήμα του Πανεπιστημίου της Αθήνας στα πλαίσια του μαθήματος «Πυρηνική Ενέργεια - Κοινωνία», που διδάσκει, έδειξε πως το 67% ήταν κατά της εγκατάστασης πυρηνικών σταθμών στην Ελλάδα. Μετά το ατύχημα, η ίδια δημοσκόπηση ανέβασε το ποσοστό αυτό στο 78%.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

Στη δεκαετία του '50 άρχισαν οι πρώτες εγκαταστάσεις πυρηνικών σταθμών στις μεγάλες, αλλά και στις μικρές χώρες, αποφέροντας μεν μεγάλα κέρδη στις κατασκευαστικές εταιρείες, δεσμεύοντας δε τεχνολογικά, οικονομικά αλλά και πολιτικά τις μικρές χώρες - πελάτες, που δεν είχαν τέτοια τεχνολογία. Διαβεβαιώσεις στους μελλοντικούς ηλεκτροπαραγωγούς πυρηνικής ενέργειας πως η πυρηνική κλιματική θα ήταν τόσο φθηνή που δεν θα άξιζε τον κόπο ούτε καν να μετρίεται, αποδείχθηκαν μύθος. Όπως μύθος απέδειχθη και η μελέτη της επιτροπής του Rasmussen, που κατέληγε μεταξύ άλλων, πως οι αντιδραστήρες ήταν τόσο ασφαλείς, ώστε η πιθανότητα να σκοτωθεί κάποιος από πυρηνικό ατύχημα ήταν ίση

με την πιθανότητα να σκοτωθεί από πτώση μετεωρίτη.

Μετά από τα πρώτα ατυχήματα, οι πυρηνικές εταιρείες άρχισαν μια εκστρατεία εφησυχασμού και παραπληροφόρησης του κοινού, προβάλλοντας το σλόγκαν ότι πάντοτε οι καινούργιες τεχνολογίες είχαν και τα θύματά τους και πως οι μερικοί θάνατοι και ραδιενεργές μολύνσεις δεν ήταν δυνατόν να σταματήσουν την «πρόοδο της επιστήμης». Επιστήμη βέβαια εννοούσαν την εκμετάλλευση μόνο της πυρηνικής ενέργειας για ηλεκτροπαραγωγή. Λες και δεν υπάρχουν τόσες άλλες εφαρμογές της (ιατρικές, διαγνωστικές και θεραπευτικές, βιομηχανικές, γεωργικές, υγειονομικές, αρχαιομετρικές, συντήρησης έργων τέχνης κ.ά.).

Του
Θαν. Κ.
Γεράνιου

Το ατύχημα στην Ουκρανία ήταν το δεύτερο σε σοβαρότητα πυρηνικό ατύχημα, με πρώτο την ανατίναξη ολόκληρου του εργοστασίου στον αέρα. Μια σχετική μελέτη για ένα τέτοιο ατύχημα, παρουσίασε το Γερμανικό Ινστιτούτο Ασφάλειας των Αντιδραστήρων, όπου προέβλεπε μεταξύ άλλων για την περίπτωση της Γερμανίας, μερικά εκατομμύρια θανάτους και μια μολυσμένη έκταση γύρω στα 60.000 τετρά, χιλιόμετρα. Δηλαδή, όσο περίπου η μισή Ελλάδα.

Το πρόβλημα των πυρηνικών αντιδραστήρων στα Βαλκάνια έχει δύο πλευρές. Στη μια ανήκουν οι χώρες που δεν έχουν ακόμη εγκαταστήσει τέτοιους σταθμούς και γι' αυτό σχετικά εύκολα μπορούν να τους αποφύγουν. Για παράδειγμα, υποθετώντας, για όσες έχουν νησιά, την αυτοδύναμη ηλεκτροδότησή τους από ήλιακή ή και αιολική

Το ίδιο ατύχημα έδειξε πως ούτε χρονικά, ούτε και τοπικά μπορούν να περιοριστούν οι επιπτώσεις του. Και άρα το θέμα των πυρηνικών σταθμών γενικά και της ασφάλειάς τους δεν είναι υπόθεση μιας μόνο χώρας, αλλά περισσότερων και κυρίως γειτονικών.

Και για να επικεντρώσουμε το θέμα στην περιοχή μας, δεν θα πρέπει στον βαλκανικό χώρο να υποτιμάμε και το πρόβλημα των πυρηνικών αποβλήτων, που ως γνωστόν, παγκόσμια παραμένει αλυτό. Το ίδιο το πυρηνικό εργοστάσιο μετά από 40 περίπου χρόνια ζωής καταλήγει σε απόβλητο, λόγω της έντονης ραδιενέργειας που εκπέμπει. Καταγγέλλει για δόνηση αποβλήτων σε θάλασσες και μάλιστα στη Μεσόγειο καταδεικνύουν το σοβαρό αυτό πρόβλημα.

Ο ΥΔΑΤΙΝΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

Πιστεύω πως στα Βαλκάνια η εκμετάλλευση του υδάτινου πλούτου για παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας δεν έχει αξιοποιηθεί ακόμη. Ούτε σε επίπεδο μονομενών χώρας, αλλά ούτε και σε επίπεδο συνεργασίας με άλλες βαλκανικές χώρες.

Το πρόβλημα των πυρηνικών αντιδραστήρων στα Βαλκάνια έχει δύο πλευρές. Στη μια ανήκουν οι χώρες που δεν έχουν ακόμη εγκαταστήσει τέτοιους σταθμούς και γι' αυτό σχετικά εύκολα μπορούν να τους αποφύγουν. Για παράδειγμα, υποθετώντας, για όσες έχουν νησιά, την αυτοδύναμη ηλεκτροδότησή τους από ήλιακή ή και αιολική

ενέργεια. Ενώ για χερσαίες περιοχές, υδροηλεκτρικά εργοστάσια μπορούν να δώσουν λύσεις στις ανξάνομενες απαιτήσεις για ηλεκτρική ενέργεια.

Κάπως πιο δύσκολη είναι η άλλη πλευρά, για τις χώρες που ήδη είναι μέγιστοι πηλείσπασμοι τους δικτύων εξαρτάται από πυρηνικά εργοστάσια. Εδώ, θα πρέπει κανείς να ακολουθήσει το παράδειγμα άλλων χωρών (όπως της Ιταλίας, Αυστρίας, Σουηδίας) προγραμματίζοντας τη σταδιακή κατάργησή τους σε διάστημα 10-15 χρόνων με ταυτόχρονη εγκατάσταση υδροηλεκτρικών σταθμών, σε συνεργασία όμως και δοήθεια από τις άλλες μη πυρηνικές βαλκανικές χώρες.

ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΔΑΠΑΝΗ

Δεν θα ήθελα εδώ να προτείνω τη λύση της χρήσης αντιδραστήρων σύντηξης, γιατί από τη μια πλευρά το 2020 προβλέπεται ο πρώτος αντιδραστήρας και δεύτερον, λόγω των τεραστίων πόρων που απαιτούνται, δεν μπορεί ένας τέτοιος αντιδραστήρας να υλοποιηθεί σε βαλκανικά, αλλά σε ευρωπαϊκά πλαίσια.

Είναι ειρωνεία και πρόκληση, προσβολή προς τον πολιτισμό και περιφρόνηση προς τον άνθρωπο. Είναι δείγμα της πνευματικής στείροτητας της τεχνολογικής εποχής μας, αν αναλογιστεί κανείς πως και οι μακροβιότερες πολιτιστικές κληρονομίες δεν πρόκειται να διατηρηθούν για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα, όσο οι «πυρηνικές κληρονομίες». Έτσι, οι πυρηνικοί αντιδραστήρες και τα πυρηνικά απόβλητα θα μείνουν σαν τα μοναδικά δείγματα του «πολιτισμού» μας στις ερχόμενες γενιές.

Σημείωση των «ΝΕΩΝ»: Ο Θαν. Κ. Γεράνιος είναι επίκουρος καθηγητής του Τομέα Πυρηνικής και Σωματιδιακής Φυσικής του Πανεπιστημίου Αθηνών.